

DESPULLAT 7: Les botigues canvien

Un relat de: [Florenci Salesas i Pla](#)

Algú està canviant les botigues de lloc. Què estic fent? hi haurà algú que es llegirà tot això? No ho crec. Sí hi ha algú, ha d'estar molt malament o ha de ser un d'aquells que ja se l'hagin escoltat, mastegat i digerit del tot.

M'agrada la llet. M'agrada la llet amb Colacao. Hi ha de debò algú a qui això l'importi gaire?

L'altre dia un senyor anomenat Juan Crek em va enviar una foto del seu gos davant una porteria de futbol. Haig de reconèixer que el seu gos és molt maco. La foto és excel·lent. El Juan Crek és una persona que m'impresiona i ell ho sap. És algú amb qui no sé ser valent perquè em provoca atracció malaltissa i ganes de fugir cap a Sibèria, a fer treballs forçats i forçosos alhora, que no m'aguanto.

El Crek diu moltes coses en les que no hi estic d'acord. Som molt diferents i tenim unes vivències espectaculars però per motius molt diferents. Però de tant en tant diu coses úniques.

Ara us parlaré d'una cosa que va dir que em va semblar bellíssima.

Al Crek li agrada molt fer fotografies, d'una manera indiscriminada, anàrquica, innartística. Li agrada barrejar-se enmig de la gent, per de la Rambla, a la Plaça que sigui i pim! pam! flash! flush! fer fotos, sense ni enquadrar ni mira la mare que ho ha parit. Llavors arriba a casa i se les mira. Mentre les feies anava pel món totalment abstret, sense cap interès pel que tenia davant seu. Però llavors, a casa seva, amb una excitació onanística, les examina i hi troba històries que comencen en un lloc de la imatge i acaben a fora i coses així, que no tenen ni cap ni peus però que són la substància primigènica del sentit de la vida. (Ostres, llavors sí que tenen cap i peus!)

Veu un senyor que alça una mà i diu quelcom a algú que se'l mira espantat. Què hi passa entre aquests dos? és una qüestió de violència? s'està produint algun crim? potser son dos amants? Què passa? és impossible de saber-ho. Cada individu va fent la seva vida, la seva història i després quan arribi a casa posarà tots els seus pensaments en un bloc d'internet, o es gratarà la panxa mirant "Dónde estàs corazón", o escriurà un article al diari o dissecionarà papallones, mentre la seva iaia li cuina unes verduretes i sopa de farigola. Histories que van i venen, sense saber quines d'elles seran definitives pel canvi del món. Segurament poquíssimes i això és el que menys importa.

Si en una d'elles hi surt retratada, congelada, la mà assassina del magnicida del president Montilla o de qui sigui (sincerament, no vull que això passi) és totalment aliè al seu interès. Què alguna d'aquestes fotos sigui històrica perquè capturi la última imatge d'aquell premi Nobel nonagenari, poc abans de morir, igual. És l'animacitat del fet, la captura practicada per la camera capriciosa, aquest estampar en bits un esquitx de realitat en la qual els rics i els pobres queden confosos. És tan bonic que dona la il·lusió que l'anarquia pot ser una bona cosa.

Mires les fotos i tothom és igual d'interessant i de vulgars. Histories que van i venen però que són allà. Un moment etern... mentre duri la imatge.

Potser si que els indis tenen raó quan deien que la fotografia roba l'ànima.

No és una mala cosa.